

Η ΔΙΑΒΟΛΟΠΟΙΗΣΗ

LE DIABLE ET MON DROIT,
HONNI SOIT QUI MAL Y PENSE.

ΑΡΙΘ. 90—91.

ΤΟΜΟΣ Η΄.

Συνδρομή προπληρωτά,
διὰ τούς ἐντός τοῦ Κράτ.
ἀνά 12 φύλλα δραχ. 3

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φύλλ.
24. Φράγ. 7.

Τιμὴ καταχωρήσεως, ἢ
γραμμὴ ὄβολ. παλ. 3.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται
ἐνταῦθα εἰς τὸ Τυπογραφ.
« Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ » ἢ
παρὰ τῷ Συντάκτῃ Κυρίῳ
Φ. ΟΔΔΗ.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ, 23 Ἀπριλίου 1864.

Η ΣΥΝΘΗΚΗ.

Εἶδομεν τέλος πάντων καὶ τὴν πολυπόθητον ταύτην Συνθήκην, ἀλοίμονον! μᾶς εἶνε πολυπόθητος — καίτοι οὕσα ἢ ἀντὶ πολιτικῆς ὑπάρξεως καὶ ἐθνικῆς ἐλευθερίας καταστροφή καὶ ἀπογύμνωσις τοῦ Ἰονίου. — Ὅποτεν ἐπικρίνοντες τὴν αἰσχροκερδῆ πολιτικὴν τῶν γενναίων Προστατῶν μας ἐλέγομεν ἄχρι τῆς χθὲς καὶ πρῶην ὅτι ἡ Ἀγγλία φέρεται πρὸς τὴν Ἐπτάνησον ὡς ὁ Αἰσθητὴς ὁ ἀνταλάττων τὴν ζωὴν μὲ τὸ βαλάντιον τοῦ ληστευομένου, ἢ ἐκφρασίς μας αὕτη ἔτυχε νὰ σκανδαλίση τοὺς ἀριστάρχας τοῦ τόπου, οἵτινες, εἴτε ἐξ ἀγαθοπιστίας, εἴτε ἄλλως πως, πιεσέουσιν εἰς τὸν χρυσοῦν αἰῶνα τῆς Ἀγγλίας· ἀλλ' ἢ ἐπ' ἐσχάτων μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Ἀγγλίας συνομολογηθεῖσα σύμβασις, δι' ἣν ἀχρεωσθήτως καὶ ὄνευ λόγου ἐκ τοῦ πτωχοῦ μας Ταμείου χωρηγοῦνται ἀδραὶ συντάξεις καὶ μεγαλοδωρῖαι εἰς Ἀγγλοὺς ὑπηκόους καὶ εἰς βρεττανικὰ νευρόσπαστα, ἐδικαίωσαν, κακῇ μοίρᾳ, πληρέστατα τὴν προφρον ἐκείνην μας βῆσιν. — Καὶ τί ἄλλο εἶνε ἢ κτηστικὴ ἀρπαγὴ, ἢ καταναγκαστικὴ αὕτη ἐκπιπρία πληρωμῆ 12 περίπου χιλιάδων λ. ρῶν περιουσιῶν εἰς τοὺς Παρίσι καὶ Τυχοδιωκτὰς τῆς Ἀλλοιότητος;

Καὶ τί εἶνε, ἂν ὄχι κλοπὴ, ἢ μεγαλοδωρῖαι 430 λιλῶν εἰς τοὺς ἀπώλας καὶ ἐξώλας τῆς Μεγά-

λῆς Βρετανίας; Γράφε, ὦ Ἱστορία τῶν ἐθνῶν, γράφε καὶ τοῦτο, ὅτι τῆς Ἀγγλίας, καὶ αὕτη ἢ ἐλεημοσύνη, εἶνε ἐγκλημα καθοσιώσεως. — Ἀλλὰ τί λέγομεν ἐγκλημα; μήπως οἱ δῆμιοι δὲν πληροῦνται τὴν ἐννομον ἀνθρωποκτονίαν τῶν καὶ ἀπ' αὐτὰ τῶν τὰ θύματα;

ΠΙΝΑΞ ΥΠΟ ΣΤΟΙΧ. Α΄.

Πρόσωπα δικαιούμενα εἰς συντάξεις ἐκ τῶν προσόδων τῶν Ἰονίων Νήσων.

Ἐλεημοσύνη, Ἐπτάνησα, κάμετε ἐλεημοσύνη. Στους μαύρους τοὺς ζυπόλυτους πρὸ ἢ Ἀγγλία ἀφίνει, Δόσε τοῦ Μπέικερ καὶ τοῦ Μπάρ, τοῦ Βλέαρ καὶ τοῦ Βοῦϊ, τοῦ Κωλογιάννη, τοῦ Κολθόρστ, πρὸν πεινασμένοι λόρδοι, τοῦ Φάλκονα, τοῦ Φρέϊξερ, τοῦ Γύσθορν, τοῦ Χαντόν, Στόν Χάντερ, σὸν Κυρ Πάτρικα, σὸν Λώρενς Λογαρόν. Στόν Μάρκισ, Πῆς καὶ Ρακηνόν, στους Ρέϊς καὶ Ἰνολους, εἰς τὸν Στῆγᾶους Ρόδερτον καὶ εἰς τοὺς Στῆβενς ΟΛΟΥΣ(α), Στόν Τόμψων τὸν Βρυκόλακα, μήπως μεταφορῆση, Στόν Γούιλσον καὶ σὸν Γούδαουζ ξάκουστους σὸ μεθύσι. Πολλὰ δὲν θὲ νὰ δίνετε, μονάχα ἑπτὰ χιλιάδες λίρες τριακόσιαι καὶ ἑκατὸ γιὰ εἰκοσιεπτὰ φαγάδες!.

ΠΙΝΑΞ ΥΠΟ ΣΤΟΙΧ. Β΄.

Πρόσωπα καὶ ἀποθημεύσεις ἐνεκα ἀπωλείας τῆς

Κύριον Ἀδδ-ἀλλάχ, ὅστις κείτοι δικαιούμενος εἰς συντάξιν παρητήρη αὐτῆς. Ἀφερίμ!.

θείσας των εἰσὶ πληρωταίαι παρὰ τῆς Ἑλλ. Κυβερ-
νήσεως πρὸς τὸν ἐν Ἀθήναις Ἀγγλ. Πρέσβ. .

Ἐλεημοσύνη, ὦ Ἕλλάς, κάμε ἐλεημοσύνη
Σ' ἐκείους ὅπου θὰ γάσσουνε τῆ θέσις τὸ καρδίνι
Δὲν ἔχουνε δικαίωμα; Ψέμματα, ποιὸς τὸ λέει;
Δὲν εἶνε τάχα ὅλοι τους Ἀγγλοὶ διακοναρέσι;
Εἶρε κ' ἡ Ἀγγλία, κίμμία φορὰ, ἀνταμιωθὴ νὰ δίνη,
Καὶ μὲ τὰ ξένα χρήματα νὰ κάνη ἐλεημοσύνη.
Ἐλεημοσύνη κάμε Ἕλλάς τοῦ Μπέικερ, τοῦ Κοζάτου,
Τοῦ Κολχαοῦν ποῦ Δικαστῆς ἐστάθη τοῦ Ἀνωτάτου,
Ἐἰς τοὺς Δερμπιάζη, Ντέβερελ, ζὸν Φόρρετ ζὸν Ντεντίν.
Πρὸ πάντων δὲ στὸν Δέβερτον (γιὰ τὸν Παπᾶ ληστήν)
Ἐἰς τὸν Γουρὲν καὶ Γρήνηγουδ, στὸν Δεῖν, τὸν λησιὸν
Ποῦ μὲ τὸν μπαμπακόσπορον τὸς ἔκαμε καλόν!
Δόσε καὶ σ' ἕνα Λάζαρο, δόσε καὶ τοῦ Μινάου,
Τοῦ Μοντανίνη Λοχαγοῦ καὶ τοῦ Ρουγκιέρη Φλάρη!
Τοῦ Μόρεϊ γιὰ τὸν ὕδρωτα ὁπῶχουνε στὸν Τόρνο,
Τοῦ Πέρμης καὶ τοῦ Οὔγγαρου che non valeva un cogno.
Τοῦ Σάργεντ ὁποῦ ἐδούλεψε τοῦ τόπου μας τὰ δίκια,
Τοῦ Κούινλανδ καὶ τοῦ Στάνη μας τὰ δεκατρία καπίκια.
Δόσε τοῦ Σέλλα Σαλβατώρ, δόσε καὶ τοῦ Τορίνη,
Τοῦ Πρεβεδούρου Γουδαοῦς νᾶχη πολλὰ νὰ πίνη.
Κί ἂν σ' ὅλους δόσης τότενες δόσε καὶ τοῦ Κύρ Γούλφου
Ὁπῶκαμε στὴν Ἑνωσί μερος brillante Μπούφου.
Μὰ ἐκτός ἀπὸ τοὺς ἄνωθεν ποῦ ἡ ἐλεήμων Μοῦσα
Ἐναν πρὸς ἕναν ἔψαλε, γελῶσα καὶ θρηνοῦσα,
Διακοναρέσι ἄλλοι τρεῖς ἦταν νὰ ἐλεηθούνε;
Μὰ ὁ ἕνας μᾶς ἀπέθανε καὶ λέμε ἐκείους ὅπουνε:
Ὁ ἕνας εἶνε Ἀλέξανδρος κί ὁ ἄλλος Βουλουέρος
Ὁπῶχουνε νὰ λάβουνε τὸ ἐλεημοσύνης μερος.
Δὲν εἶνε πολλὰ τὰ ψυχικὰ τὰ στερνὰ ἐτοῦτα οὔλα,
Μόνον χιλιάδες τέσσαρες παρὰ κίμμία λιροῦλα.
Ἰπομονὴ Ἑλλάδα μας, ἄς γένη ἐλεημοσύνη
Στοὺς μαύρους τοὺς ξεβράκωτους ποῦ ἡ Ἀγγλία ἀφίνει,
Ὅσο κί ἂν θὲ νὰ ζήσουνε, μιὰ μέρα θὰ ψοφήσουν
Κί ἐλπίζουμε παρὰ πολὺ πῶς δὲ θὰ μᾶς στοιχίσουν!

ΑΝΤΑΣΠΑΣΜΟΣ

ΤΗΣ

ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΕΠΤΑ ΑΥΤΗΣ ΘΥΓΑΤΕΡΑΣ.

Ἀγαπημένες κόρες μου, Σειρήνες σκλαβωμένες,
Σ' τὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάνας σας ῥιζήθη ἀγκαλιασμένες!
Ἐλάτε νὰ σας ἀσπασθῶ, ἐλάτε νὰ σᾶς σφιξῶ,
Τὸν πόνο τῆς καρδουλάς μου γιὰ πάντοτε νὰ πνίξω,
Στερεθῆτε μὲ λουλούδια
Καὶ τραγουδήστε ἐλευθεραὶ ἐλευθερὰ τραγούδια.
Ἐλάτ', ἐλάτε ἕνα φιλι ἀκόμη νὰ σᾶς δώσω.
Δόστε τὰ χέρια σ' τὸ χορὸ γιὰ νὰ σᾶς χαμαρώσω.

Μὴ τὸ χορὸ ἔξεχατε ἀπὸ τὸ δεσμὰ κίμμι σας.
Μήπως ἀπὸ τοὺς στεναγμοὺς ἐπνίγη ἡ λαλιασας;
ὦ, κόψετε λουλούδια
Καὶ τραγουδήστε ἐλευθεραὶ ἐλευθερὰ τραγούδια.

Σᾶς βλέπω, στάζει φλογερὸ τὸ δάκρυ σας ἀκόμη
Κ' εἶνε ἀναμένο κάρδουνο ἡ γλώσσα σας στὸ στόμα,
Τὸ βλέμμα εἶχετ' ἀστραπὴ καὶ κεραυνὸ τῆ γλώσσα,
Σ' τὰ τόσα σας μαρτύρια, σ' τὰ βάσανα τὰ τόσα!
Πλὴν τώρα στὰ λουλούδια
Καθῆστε μὲ τὴν μάνα σας καὶ ψάλλετε τραγούδια
Κί ἂν εἶχαν τὰ ποδάριασας μὲ σίδερα δεμένα,
Σ' τὸν ξέρον δὲν ἐκλίνατε ποτέ σας τὸν αὐχένα.
Γιὰ τοῦτο σ' τὸν λαϊκὸ θηλειὰ τῆ νύχτα σᾶς περνοῦσε,
Πλὴν τὸ σχοινὶ στὸν ὕπνον τοὺς φεῖδι τοὺς κυνηγοῦσε.
Σὲ δροσερὰ λουλούδια
Τραγούδια τώρα ψάλλετε, ἐλευθερὰ τραγούδια.

Ἀπὸ τὰ κρημισμένα σας ἐβγήκατ' ὄλαις κίστρα,
Καθὼς ἀπὸ τὰ σύγγεφα ἐγαίνουνε τῆ νύχτα τ' ἄστρα,
Σὰν ἱεὺς ὁποῦ χρώματα ἐφτὰ παρουσιάζει,
Καὶ καταπαύει ἡ βροχὴ καὶ ὁ καιρὸς ἀλλάζει,
Καθῆστε στὰ λουλούδια
Καὶ τραγουδήστε ἐλευθεραὶ ἐλευθερὰ τραγούδια

Ἀλλὰ στὴν τόση σας χαρὰ, γιατί τόση κατῆφεια;
Μὴ καὶ τὸ θάρρος κόραις μου, ποῦ εἶχατε σ' τὰ στήθεια
Ὁ Ἄγγλος κατεδάφισε; Νὰ σᾶς ἰδῶ σταθῆτε.
Γιατί δὲν μὲ ἀποκρίνεσθε; γιατί δὲν μ' ὀμιλεῖτε;
Καθῆστε στὰ λουλούδια
Καὶ τραγουδήστε κόραις μου ἐλευθερὰ τραγούδια.

Ἄοι, ἐννοῶ τὸν πόνο σας καὶ διατὶ λυπεῖσθε...
Γιατὶ ὄλαις ἡ κόραις μου εἰς τὸν χορὸ δὲν εἴσθε...
Γιατὶ σ' τὸ χέρι δὲν βαστᾷ τὸ σκῆπτρο τὰ μεγάλο...
Τοῦ Κωνσταντίνου τὸ σπαθὶ μιὰ μέρα θενὰ θάλω,
Καὶ τότε στὰ λουλούδια
Θὰ ψάλλτε ὄλαις γύρω μου ἐλευθερὰ τραγούδια.

Μὴ θουροκίμενα στρέφετε τὰ μάτιασας στὸ Σόλλι!
Τὰ κόκκαλα ποῦ ἀταφα σὲ γῆ κοιμῶνται δούλη,
Θὰ τριξοῦν καὶ θὰ ἀναστῆθουν μιὰ νύχτ' ἀνδρωμένα,
Ἡ Δέσπω πάλι θὰ φανῆ μὲ ἄρματ' ἀσημένια,
Καὶ ἐπάνω σὲ λουλούδια
Ὁλαις θὰ ψάλλτ' ἐλευθεραὶ ἐλευθερὰ τραγούδια.

Κί ἂν ἔφαγε ὁ Ἀλήπασας τὴν Πίργα σὰν θεοῖα
Φτερὰ καὶ νύχια ἔκτριε; στὸ στήθος του τὸ κρῦ
Ἐσταίχιασε καὶ ἔχασε τοῦ ὕπνου τῆ γαλήνη!
Τὰ σπλάγγνατου κατέτρωγε κ' ἐμούγκριζεν ἐκείνη...
Καὶ ἐκεῖ εἰς τὰ λουλούδια
Μιὰ μέρα θενὰ ψάλλουμε ἐλευθερὰ τραγούδια.

Τὰ μίτωπά σας ἴλα ἀ σηκώτε ὄλαις τώρα.
Θὰ τα σκεπασοῦν σύγγεφα, ἀλλὰ δὲν ἔλθε ἡ ὥρα...
Τότε θὰ χύσουν ἀστραπαῖς, καὶ γι' ἀλονα στὴν πάλη,
Ἡ μια θὰ πάρη τὸν Βορρῆα, τὴν θάλασσα ἡ ἄλλη...
Σὲ δροσερὰ λουλούδια
Καθῆστε τώρα κόραις μου, καὶ ψάλλετε τραγούδια.

Λάστε τὰ χέρια στὸ χροὸ γιὰ νὰ σὰς καρμάρωσω,
 Γιατί στα χέρια αὐτοῦ φυσιέξια θὰ σὰς δώσω,
 Κ' ἐκεῖ, ἐκεῖ, θὰ σὰς εἰπῶ, θὰ φάμε καὶ θὰ πιούμεε,
 Μπροστὰ εἰς τὴν Ἁγίαν Σοφίαν θὰ ἔξ αφιλιθούμεε,
 Ἡ καὶ κόψετε λουλούδια
 Καὶ ὄλαι, μὲ τὴν μάνα σας θὰ φάλετε τραγούδια.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ Κ. ΚΑΡΥΔΗΣ.

Σ. Σ Ὁ ἀντασπασμὸς οὗτος τοῦ συναδέλφου μας
 Καρυδῆ, εἶνε ἡ ποιητικωτέρα σάτυρα ἢν ἠδύνατό τις νὰ
 χαρῆ εἰς τὴν Ἐπτανήσον, καὶ ἡ ζωηρωτέρα παρωδία
 τοῦ Ἀσπασμοῦ τοῦ Κυρ. Βαλαωρίτου. — Ἄλλ' αὕτη
 δὲν εἶνε οὔτε ἡ πρώτη, οὔτε ἡ τελευταία φορὰ καθ' ἢν
 ἀντὶ Ἀσπασμοῦ δίδεται Ἀγασπασμὸς, ἄς παρηγορηθῆ
 οὖν ὁ Κύρ. Βαλαωρίτης μὲ τὴν παροιμίαν :

ἔθελέστα, ἐπαθέστα,
 Γειῶσου Γιάννη Μπαρλαφέστα !

Ἀποσπῶμεν ἐκ τῶν Παναθηναίων, τὴν
 ἐξῆς περιχοπὴν τοῦ ἐπὶ τῆς τελευταίας Συνθήκης
 λόγου τοῦ πατριώτου Δομενεγίνῃ, εἰς ὃν προσ-
 καλοῦμεν ὄλους τοὺς Ἀγγλοπίστους νὰ κατο-
 πηρισθῶσι :

... Ὁ Λόρδος Μέγας Ἄρμωσῆς, ὁ νῦν Ἄρμωσῆς, μὲ τὸν
 ἐναρκτήριον λόγον, τὸν ὁποῖον ἔκαμεν εἰς τὰς 3 Ὀκτω-
 βρίου 1863, ἐλάλει τὴν Ἰόνιον Βουλὴν ν' ἀποφανθῆ ὑπὲρ
 τῆς Ἐνώσεως, καὶ ἀνήγγειλε ταυτοχρόνως 5 προτάσεις
 ὡς ὄρους ἀναγκαίους πρὸς ἐπίτευξιν τῆς ἐνώσεως. Πῶς
 τὴν στιγμὴν ἐκείνην δὲν ἀνήγγειλε, καὶ δὲν ὠμίλησεν
 περὶ κατεδάφισως φρουριῶν, περὶ οὐδετερώσεως κ. τ. λ;
 Καθεὶς ἐξ ἡμῶν, κύριοι ἐπίστευεν ὅτι τὰ πράγματα ἦ-
 σαν τετελεσμένα, καὶ ὅτι αἱ 5 προτάσεις ἦσαν οἱ 5 ὄροι
 τοὺς ὁποῖους ἐπρεπε νὰ παραδεχθῶσιν οἱ ἀντιπρόσωποι
 τῆς Ἐπτανήσου πρὸς ἐπίτευξιν τῆς ἐνώσεως. Ἐγὼ Κύριοι
 ὁ ἴδιος ὁ πολεμῆσας ἐπὶ τόσα ἔτη τὴν ξένην προστασίαν
 ἄφ' οὗ ἔμαθον ὅτι ἡ χαριτόβουτος Ἄνασσα τῆς Ἀγγλίας
 διεκέρυξεν ὅτι παύει τῆς προστασίας, ἄφ' οὗ εἶδον διαλυ-
 ομένην τὴν 1ῶ Βουλὴν, καὶ δια προκινούσεως τοῦ νῦν Ἄρ-
 μωστοῦ προσκαλοῦμεν τὸν λαὸν τῆς Ἐπτανήσου νὰ ἐκ-
 λείξῃ τοὺς ἀντιπροσώπους του, ἵνα ψιφίσῃ τὴν ἔνωσιν,
 ἄφ' οὗ ἔμαθον ὅτι οἱ ὑπουργοὶ τῆς Ἀγγλίας ὑπεστήριζον
 τὴν ἔνωσιν, ἐπίστευσα καὶ ὄλως διόλου ἐπίσθην, ὅτι ἡ
 Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις εἰς τοιαύτην περίστασιν τὰ πάντα
 ἐπρεπτεν ἐν καλῇ τῇ πίστει, καὶ δὲν ἔλλειψα ὁμολογῶ
 κύριοι, νὰ ἐκφράσω πρὸς τὸν νῦν Ἄρμωστην τὴν εὐγνω-
 μωσύνην μου, ἐπίστευσα, καὶ μετ' ἐμοῦ τινὲς ἄλλοι τῶν
 ἐπιμαρτύρων μου, ὅτι ἡ Ἀγγλία εἶχε σκοπὸν ν' ἀλλάξῃ
 πολιτικὴν εἰς τὴν Ἀνατολήν ἐπίστευσαμεν, κύριοι, καὶ ἐ-
 πίσθη ἐπίστευσαμεν, τινὲς τῶν συμπολιτῶν μας εὐφραστή-
 ῃσιν, καὶ ἴσως εἶχον δίκαιον, νὰ μᾶς χαρακτηρίσουν
 ὡς τῶν ἐπιμαρτύρων ὡς Ἀγγλοπίστους. ἐπίστευσαμεν,
 ἀλλὰ δὲν ἔμαθα οὔτε οἱ πρῶτοι οὔτε οἱ τελευταῖοι, οἱ
 ἀπατηθέντες ὑπὸ τοιαύτης πολιτικῆς (εὖγε εὖγε θόρυβος).

Επίστευσα λοιπὸν κύριοι, καὶ ὄλως διό-
 λου ἐπίσθην ὅτι ἡ Ἀγγλία ἐν καλῇ τῇ πίστει ἠργάζε-
 το. ἐπίστευσα τόσον, ὥστε ἀπεφάσισα νὰ λησμονήσω τὰ

δεινὰ τῆς πατρίδος μου, ἀπεφάσισα κύριοι, νὰ λησμονή-
 σω τὴν ἐποχὴν ἐκείνην κατὰ τὴν ὁποίαν τόσοι Ζάκυνθοι
 διὰ διαταγῆς τοῦ Ἄρμωστοῦ τῆς Ἐπτανήσου ἄσπυ-
 χονίσθησαν ! τόσοι ἄλλοι ἐξωρίσθησαν ! ἄλλοι ἐφυλακί-
 σθησαν ἄλλοι ἔχασαν τὰς περιουσίας των, καὶ διατὶ κύ-
 ριοι τοῦτο ; διότι ἡ ἀληθὴς ἀγάπη, ὁ μέγας ἐνθουσια-
 σμὸς...

Βεῆκης, Κύριε πρόεδρε διακόψατέ τον.

Δομενεγίνῃς. Εἶσαι Ἐπτανήσιος καὶ μ' ἐμποδίζεις ; δὲν
 ἠμπορῶ, κύριοι, μὲ συγχωρεῖτε εἶμαι ἕτοιμος νὰ ἐκφρά-
 σω.....

Παπαμιγαλίπουλος. Δὲν πρόκειται νὰ ἐλέγξωμεν
 τὴν πολιτικὴν τῆς Ἀγγλίας (θόρυβος δεξιά).

Πρόεδρος. Ψυχία, κύριοι σὰς παρακαλῶ.

Δομενεγίνῃς. Καὶ διατὶ κύριοι, ὄλα ταῦτα ὑπέφερεν
 ἡ πατρίς μου ; διότι ἡ ἀγάπη καὶ ὁ ἀληθὴς ἐνθουσια-
 σμὸς, καὶ ἡ τυφλὴ ἀφοσίωσις τοῦ ὑπὲρ πίστεως καὶ πα-
 τριδος ἀγῶνος ἐσπρωχον αὐτοὺς νὰ φύγωσιν ἀπὸ τὴν

Ζάκυνθον διὰ νὰ φθάσωσιν ἐγκαιρῶς εἰς τὴν ἐπαναστα-
 τιμένην Ἑλλάδα, διὰ νὰ κτυπήσωσιν τοὺς ἐχθρούς των,
 καὶ νὰ προσφέρουν βοήθειαν εἰς τοὺς ἐπαναστατημένους
 ἀδελφοὺς Ἑλληνας. Μόλον τοῦτο, κύριοι, ἐπίστευσα καὶ

ἀπεφάσισα νὰ λησμονήσω τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τοῦ φό-
 βου καὶ τοῦ τρόμου, ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ἄρμω-
 στῆς Οὐάρδος διὰ πολιτικῶν λόγων ἀπεφάσισε ν' ἀπαγ-
 χονίσῃ (εἶναι ἐπίσημα ἔγγραφα) 22 Κεφαλλήνας, ἀπε-
 φάσισε νὰ στρεβλώσῃ διὰ τῆς μαστιγώσεως περίπου τῶν

200 (θόρυβος ἀριστερά.)

Πρόεδρος. Κύριε Δομενεγίνῃ, δὲν κατακρίνομεν ἐν-
 ταῦθα τὴν πολιτικὴν τὴν παρελθούσαν (θόρυβος) Σὰς
 παρακαλῶ καὶ πάλιν νὰ περιορισθῆτε ἐπὶ τοῦ θέματος.

Δομενεγίνῃς. Τελειῶν λοιπὸν κύριοι, τὴν ἐγγλη-
 ματικὴν ἱστορίαν τῆς ἐν Ἐπτανήσῳ ἀγγλικῆς Κυβερ-
 νήσεως (θόρυβος μέγας).

Πολλοὶ μᾶς εἶπον ὅτι εἶμεθα οἱ Ἐπτανή-
 νιοι ἀγνώμονες πρὸς τὴν Ἀγγλίαν. Δὲν εἶμεθα ἀγνώμο-
 νες εἰς τὴν Ἀγγλίαν, οὔτε πρὸς τὸ ἀγγλικὸν ἔθνος (θό-
 ρυβος ἀριστερά).

Πρόεδρος. Θέλετε τὴν εὐρωσιν τῆς Συνθήκης ἢ δὲν
 τὴν θέλετε ; αὐτὸ εἶναι τὸ ἀντικείμενον κ. Δομενεγίνῃ,
 ἐπ' αὐτοῦ λαλήσατε.

Ἀγαστ. Μαυρομηχάλης. Εἶναι ἀγνωμοσύνη, κύριε
 πρόεδρε, νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ προκείμενον.

Δομενεγίνῃς. Εἶμεθα λοιπὸν εὐγνώμονες, ἀλλὰ ὅταν
 εὐγνωμονῶμεν ὀφείλομεν πρὸς τὰς δυνάμεις νὰ ἐκφρά-
 ζωμεν ἴσθιν εὐγνωμοσύνην, (θόρυβος). Ὅτ' ἐνθυμηθῶμεν
 ὁμως πάντοτε ἕως τῆς τελευταίας πνοῆς μας τὴν κα-
 τεδάφισιν (θόρυβος), τὴν κατεδάφισιν τῶν φρουριῶν.

Πλαστήρης. Καὶ ἡμεῖς, ἀλλὰ δὲν εἶναι καιρὸς.

Δομενεγίνῃς. Λοιπὸν, κύριοι, παραδέχομαι τὴν ἔνω-
 σιν, ἀλλὰ διαμαρτύρομαι κατὰ τῆς κατεδάφισως. Πινα-
 δέχομαι τὴν ἔνωσιν ἀλλὰ διαμαρτύρομαι κατὰ τῆς οὐ-
 δετεροτήτος παραδέχομαι τὴν ἔνωσιν ἐπὶ τελούς, ἀλλὰ
 διαμαρτύρομαι κατ' ὄλων ἐκείνων οἱ ὁποῖοι μ' ἐμποδι-
 ζουν νὰ ὁμηλήσω καὶ νὰ ὑποστηρίξω τὰ δικαιώματα
 τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ. — (βαγδαία χειροκροτήματα ἐκ
 τοῦ ἀκροατηρίου. — θόρυβος μέγας.)

ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ.

Διήγημα Γ'.

ΓΙΑΤΡΟΙ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ.

(Συνέχεια, ιδὲς ἀριθ. 89.)

Ὅταν οἱ γιατροὶ εὐρεθῆκανε μετὴν κοιλίαν λιγάκι συγρωσισμένη, μετὰ δώδεκα γρόσια στὸ χέρι, καὶ μ' ἐξοχότη-
τα παραπανισμένη ἐσκεφθῆκανε πῶς μίαν ἐπιστήμη πού
τοὺς ἀνοίγε τῶν πόρτες τοῦ μαγεριῶνε, τῶν τσέπες τῶν
αφεντάδωνε, καὶ τὸ διάβα στὸ μεγαλειῶ μίαν τέτοια
ἐπιστήμη, πού τώρα πλέον ἦταν ἡ δικήτους, ἔπρεπε νὰν
τῆνε γνοιαστοῦνε, καὶ νὰν τὴν καλόχουνε, γιὰ νὰ γένου-
νε καὶ μεγάλοι σ' ἐδαύτη.

« Ἦθελα μωρὲ Παῦλο νὰ 'πιτυχέναμε, καὶ... »

« Ἦθελα μωρὲ Γιάννη νὰ 'πιτυχέναμε καὶ... καὶ... »

« Ναι καῦμένε.

« Τέχνη χρυσή.

« Ἀκουὲ ἐκεῖ! χωρὶς κόπους, χωρὶς κεφάλαια.

« Ὡ κεφάλαια! ποκεῖο προβατεῖς στὸ δρόμο, καὶ σὲ
κράζου' ἀπάνου νὰ σοῦ δώσουνε γρόσια!.. »

« Καὶ καρβέλια!

« Κ' ἐξοχώτατε!!! »

« Ὡ τέχνη καῦμένε Παῦλο!

« Ὡ τέχνη καῦμένε Γιάννη!

« Ἄ, στάσου τώρα νὰ μιλήσωμε μετὰ κομμάτι στάφνι-
ση. Τώρα πῶχουμε γρόσια ν' ἀγοράσωμε γιατρικά γιὰτι
ἐγὼ θέλω νὰ κάνωμε τὴν τέχνη σὰ γιατροῦ καὶ ὄχι
ὅπως ἔρτη.

« Ν' ἀγοράσωμε πῖλολες.

« Ἄ πῖλολες τῶν πῖλολες τῶν φτιάνω κ' ἐγὼ ψωμὶ
μάσιμένο μπουκιά μία, θολόσταχτη πρέζες δύο, καπνία
μὴν πρεζούλα. ἀνακάτωσε καλά, καὶ κάμε ἔτσι, κ' ἔτσι
μετὰ τὴν δόσου παλάμες, κ' ὅρσε πῖλολες ὅσες θέλῃς γι-
ατὶ ν' ἀγοράσω πῖλολες;

« Μὰ ἐκεῖνες ἢ πῖλολες... »

« Ἐδὰ καῦμένε τὸ κεφάλισου κόβει; ! Ἐδὰ ἔτσι θὰν
τὲς ἀφήσω; Ἐδὰ δὲ θὰνω τίποτις ἄλλο μέσα;

« Μὰ ἐκεῖνο σοῦ λέω κ' ἐγὼ.

« Ἄκου, νὰ πᾶς νὰ φέρῃς ἕξη γροσιῶνε γιалаπα.

« Γιалаπα; Καὶ τί θὰ κάμῃς μετὰ τὴν γιалаπα;

« Κάνω. Τῆνε λυῶνω μέσα σὲ μίαν κούπα, καὶ τῆνε
δίνω τοῦ ἀρρόστου, κ' εὐθὺς τόνε κάνει καλά!.. »

Ἡ ἢ γιалаπα εἶνε φθινὴ, ἢ τὴν ἔχουνε φθινὴ στὴν
Κωνσταντινούπολη, ἢ ποιὸς ἤξερει τί ἐσυνέβηκε, κ' ἐλά-
βαι' ἕνα μεγάλο χαρτὶ γεμάτο γιалаπα γιὰ ἕξη γρόσια.

« Ἐρεῖς μὲρ' ἐσὺ ποση δίνουνε; λέ' ὁ Παῦλος τοῦ
Γιάννη.

« Ἐγὼ, λέει, ξέρω ποση δίνουνε; !

« Μὰ ἔτσι, ἀπάνου-κάτου... »

« Ἐρῶ γ'ῶ! ; ... Μία φορὰ 'μοδιόρισανε ῤιτσινό-
λαδο, καὶ 'μοδιόρισανε τρεῖς ὄγγες, ἃ δὲ σφάλω.

« Ἄ, μὰ, ναι, ἔτσι, ἀπάνου-κάτου... Πόσο νὰναι
τρεῖς ὄγγες γιалаπα; εἶναι μὴν χερσιὰ;

« Μὰ τρεῖς ὄγγες θὰ δίνωμε στὸν καθένανε;

« Μὰ, ἔτσι, ἀπάνου-κάτου... γιὰτι;

« Γιὰτι τὴν τελειόνομε γλύγορα.

« Ἄ ναι, καλὰ λὲς. Νὰ-σου-πῶ, μισὴ χερσιὰ, κα
πολύτους καὶ καλότους.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν ἐματαβρήκανε στὴν περιοδία
τους, ἐκτραχθῆκανε σ' ἕνα σπήτι, ὅπου εὐρήκανε μὴν γρηὰ
πού ὑπόφερεν ἀπὸ τὸ στήθιτης καὶ, σὲ λίγα λόγια, ἢ
μισὴ χερσιὰ τῆς ἐδόθηκε καὶ τῆς ἐδοθήκανε καὶ μεγάλες
ἐλπίδες γιὰ τὴν υγείατης. Οἱ γιατροὶ ἐλάβανε κάτι κ'
ἐκεῖθε, καὶ ὑποσχεθῆκανε νὰν τὴν ἐπισκεφθοῦνε πάλε
τὴν ἄλλη μέρα. Εὐχαριστημένοι γιὰ τὸ νέο ψάρι ποπι-
άσανε, καὶ μὴν ἀμφιβάλλοντες ὅτι ἢ καλὴ τύχη θὰν τοὺς
ἔξακολουθήση, ἐθεωροῦσανε πλέον τὴν ἐπιστήμητους ῤι-
ζομένη στὴν Πόλη, μὰ,

Oh poveri dottori,

Di voi che mai sarà!

Στὸ ἀκόλουθο θέλ' ἰδοῦμε τὸ τέλοςτους.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ. ΦΙΛΑΡΓΥΡΙΑ.

εἶναι τόσο δύσκολο νὰ ξεχωρίῃ κανεὶς τὸ ἕνα ἀπὸ
τὸ ἄλλο, τὰ δύο τούτα ἐνατίγματα! Τὸ φαινόμενότους
εἶναι τὸ αὐτὸ καὶ ὅμως ἢ οὐσίεστους ἀπέχουν τόσο ἢ
μία τῆς ἄλλης, ὅσον οἱ ἀντίποδες ἀπέχου' ἀνάμεσούτους.
Οἰκονομία, εἶναι τὸ ἀντίθετο τῆς φιλαργυρίας.

Εἰς ἕνα μέρος τῆς Ἀγγλίας, μὴν φιλανθρωπικὴ ἐταιρία
ἐπιχείρησε νὰ στίση ὄρφανοτροφίον εἰς τὸν τόποτους. Οἱ
ἐπιφορτισμένοι νὰ συναξοῦνε τὰ κεφάλαια εἶχε κτηπήσου-
νε στὴν πόρτα ἐνὸς Κυρίου ὁ ὁποῖος δὲν τοὺς ἐπαρουσι-
άσθηκ' εὐθὺς, ἐνασχολημένοι εἰς τὸ μαγεριῶ του ὅπου ἐ-
φώναζε τὴν ὑπρέτρια. Τὸ θέμμα τῶν ἐπιπλήξζωντου ἦ-
τανε ὅτι ἢ ὑπρέτρια ἔκαμε πολλὰ φῶσφορα, ἐν ᾧ ἢμπο-
ροῦσε νὰ καίῃ λιγότερα. Ἡ Σκηνὴ τούτη ἐδείλιασε τόσο
τοὺς ἐπιφορτισμένους, ὅπου ἤθελε φύγουνε χωρὶς οὔτε νὰ
προσμεῖνου' νὰν τὸν ἰδοῦνε, ἂν δὲν ἤθελε τὸ θεορήσου
ὡς ἀπρεπον. Ὁ Κύριος ὅμως ἐκεῖνος δὲν ἄργησε νὰ ἔλθῃ
καὶ, ἀφοῦ ἄκουσε τὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψζουτους ἀνοῖξε
τὸ σεντοῦκίτου καὶ μετὰ πολλὴν προθυμίαν τοὺς ἐγχείρησε
400 λίρες! Εἰς τὴν γενναίαν καὶ ἀπάντεχην τούτην
προσφορὰν ὅλοι ἐμεῖνανε σαστεῖσμένοι, καὶ ἕνας ἀπὸ
αὐτούς δὲν ἐμπόρεσε νὰ βασταχθῇ καὶ τοῦ εἶπε:

« Συγχώρησεμας νὰ εἶμαστε εἰλικρινεῖς μαζύσου καὶ
νὰ σοῦ εἶποῦμε ὅτι δὲν ἐλπίζαμε ἀπὸ ἐσὲ μίαν τόσην
γενναίότητα, ἀφοῦ ἀκούσαμε τὴν λογομαχίαν σου μετὰ τὴν
ὑπρέτριαν γιὰ τὰ φῶσφορα.

« Συγχώρησετέμου κ' ἐμε, εἶπε τότε ὁ νομισθεῖς φι-
λάργυρος, συγχώρησετέμου ν' ἀποκριθῶ κ' ἐγὼ εἰς ἐσὰς
μετὰ τὴν ἴδιαν εἰλικρινεῖαν, καὶ νὰ σὰς εἶπῶ ὅτι, τούτο ἐ-
συνέβηκε εἰς ἐσὰς ἐπειδὴ δὲν ἔχετε, ὡς φαίνεται, καθαράς
ιδέας ἀπάνου σὲ κάποια πράγματα. Σεῖς συγχίζετε τὴν
οἰκονομία μετὰ τὴν φιλαργυρία καὶ ἀπὸ μὴν φορὰ τὴν οἰ-
κονομία τὴν ἐκμάτε στοὺς νοῦσας φιλαργυρία. Ἐπόμενον
ἦτανε νὰ νομίζετε πῶς ἢ οἰκονομία, ἔτσι μεταμορφωμένη
στὸ νοῦσας, ἀποκλείει τὴν γενναίότητα. Σκεφθῆτε ὅμως,
παρακαλῶ Κυριοῖμου καὶ θέλει εὐρετε ὅτι, ἄλλο εἶναι οἰ-
κονομία καὶ ἄλλο φιλαργυρία. Ἡ φιλαργυρία, ναι ἐ-

ζαία αποκλείει, τῇ γενναιότητά· ἀλλ' ἡ οἰκονομία ὄχι μόνον δὲν τὴν αποκλείει, ἀλλὰ τὴν ὑποστηρίζει καὶ τὴν βασίζει· ἐπειδὴ χωρὶς οἰκονομίαν δὲν ἔμπορεῖ νὰ γένη ἡ γενναιότητα. Τοῦ ἀσώτου τὰ χαρίσματα εἶναι ριπίσματα, ὄχι γενναιότητες. Ὁ μόνος οἰκονομὸς ὅταν χαρίζῃ ἦναι γενναῖος.

Ἡ ΛΑΜΠΡῆ ΕΠΙΛΑΚΟΣΕ!

Ἡ Λαμπρὴ ἐπλάκωσε! Γονεῖς, ὅσοι δὲν ὑπακούεσθε ἀπὸ τὰ παιδιάσας, ἢ ὅσοι δὲν ἔχετε ἀρκετὴ νόηση ὥστε νὰν τοὺς συμβουλέψετε τὰ ὠφέλημάτους, λάβετε κάνα τὴν πατρικὴν ἔγνοια νὰ ἐτοιμάσετε ξανθοὺς καὶ πανάκια.

Ἐσεῖς τὸ ξέρετε· ποτὲ λαμπρὴ δὲν ἐπέρασε χωρὶς νὰ φέρῃ δυστυχήματα σὲ οἰκογένειες! Τὰ βαρελότα, ἢ πιστόλες, τὰ κανονόπουλα, καὶ ἄλλα τέτοια, ἐδγάλανε πάντα μάτια, ἐκόψανε χέρια, ἐλαθόσαν' κ' ἐκολοδόσανε σ' ὅλους τοὺς τρόπους τῆ νεολέμας. Γονεῖς, ὠφελῆθετε ἀπὸ τὴν καθέχρονη πείρασας, κ' ἔχετ' ἔτοιμο κάθε πρᾶμμα. Τὸ νὰ μὴ σὰς ἐπέσε ποτὲ τερνο στὸ lotto, δὲν θὰ πῆ πῶς ποτὲ δὲν θέλει σὰς πέσει. Ἐξεναντίας, τὰ τέρνα τοῦτα πέφτουν' καθέχρονα σὲ οἰκογένειες ποὺ δὲν τὰ εἶχε λάβουν' ποτὲ πρωτῆτερα.

Ἡ φρικώδης Λαμπρὴ! Φρικώδης, ἐπειδὴ ἀπὸ ἐορτὴν τοῦ Χριστοῦ τὴν ἐκάμετε ἐορτὴν τοῦ Βάχχου· καὶ, ἀντὶς νὰν τὴν ἐορτάζετε μὲ συντριβὴν καρδίας, μὲ ταπεινοσύνην καὶ μὲ ἀγάπην, τὴν ἐορτάζετε' ἐξεναντίας μὲ συντροδὴν στασιδιῶνε, συμπάρωνε, καὶ καμπάνωνε!... Ἀνάξιοι τοῦ ὀνόματος χριστιανοί, προσέξετε τοὺλάχιστον στὴν ὑγιάνσας, καὶ στὴν ὑγιάν τῶν ἐδικῶνεσας. Ἐτοιμάσετε τὰ βαρελότασας, μὰ ἐτοιμάστε καὶ τοὺς ξανθοὺσας. Ἄμποτε οἱ ἐτοιμασμένοι ξανθοὶ νὰ μὴ σὰς χρειασθόνε, ἀλλ' ἂν σὰς χρειασθόνε, νὰν τοὺς ἔχετε ἐτοιμοὺς. Οἱ γιατροὶ, καὶ μάλιστα οἱ χειρουργοί, νὰ παραγγέλνουνε σπῆτιτους ποὺ ἤθελε ἔρεθόνε ἐν ὥρᾳ χρείας.

Ἐπέρισι, σὲ δύο παιδιὰ ποὺ ἐκαίχανε μὲ μπαρούτη, ἐφθάσαμε τῇ στιγμῇ ποὺ οἱ γειτῶνοι ἐτοιμάζανε νὰν τοὺς ρίξουνε νερὸ, γιὰ νὰν τὰ δροσίσουνε τάχα, κ' ἐμποδίσανε νὰ γένη τὸ βρέξιμο ἐκεῖνο, τὸ ὅποῖον ἤθελε τὰ βλάψει πολὺ. Σὲ καψιὲς τέτοιες ὠφελεῖ ἐξεναντίας τὸ βαρπάκι ἐφαρμοσμένο στὰ καμμένα μέρη· καὶ ἰδοὺ ποὺ τὸ λίμε καὶ τοῦτο. Καθένας ὅπου βλέπει στὰ χέρια τοῦ παιδιοῦτου μπαρούτη, ἄς ἔχῃ ἐτοιμο καὶ βαμπετίκι στὸ σπῆτιτου. Ἡ ὀδατες εἶναι καταλληλότεατες σὲ τέτοιες περιστάσεις, καὶ πουλιόνται στὰ μαγαζιά γιὰ λίμα φαρδία.

Ἐναι καὶ ἄλλοι γονεῖς, ἀπὸ τὴν τάξην τῶν Κυριῶν, ὅπου συνήως ἀφήνουνε τὰ παιδιάτους νὰ περπατοῦνε μόνετα στὰ καντόνια, προσμένοντες ν' ἀξήνουν' ἢ πλατείαςτους γιὰ νὰν τὰ στείλουνε στὰ Δοκτοροποιεῖα τῆς Ἑυρώπης. Ἐνθυμίζουμε καὶ σὲ τοὺτους τὸν κίνδυνον τῆς λαμπριατικῆς παραφροσύνης στοὺς δρόμους ἐξω, καὶ μάλιστα μέσα στὲς ἐκκλησίες.

Ἄν τοὺς κολοδοθόνε τὰ χέρια, δὲν ἔμπορουνε πουλιὸ νὰ γενούνε χειρουργοί· μὰ καὶ ἀπλῶς γιατροί, ἢ καὶ δι-

κηγόροι ἂν πθυμοῦνε νὰ γένουνε, ἔχουνε πάντα χρεία γιὰ τὰ χέριατους.

Μεγάλο-Σαββάτο, Λαμπρὴ, Νηλ-Δευτέρα, καὶ καμμία ἄλλη ἀκόμη, ἰδοὺ ἡ μέρες ἡ ἐπικίνδυνες, εἰς τῆς ὁποῖες κάθε γονὴς πρέπει νὰ τρέμῃ γιὰ τὰ παιδιάτου.

Ὁ ἔχων ὤτα ἀκούειν, ἀκουέτω.

ΑΝΔ. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ.

Ἡ ΦΥΣΑΛΙΔΕΣ.

Εἶδες τ' ἄθωο βέσβελο μὲ τὸ ξανθὸ κεφάλι,
Ὅπου μὲ μάτι ἐκθαμβο, μ' ἀγνὴ καρδιά ποὺ πάλλει,
Σ' εὐτυχισμένην ἔκσταση, κυττάει τὴν Φυσαλίδα
Ποῦ μὲ τὸ στόμα του ἐπλαθε ὄλο χαρὰ κ' ἐλπίδα;
Κύττα μὲ τί χαμόγελο ἀγγελικὸ ἀκλουθαί
Ταῖς ἀδαμαντοστόλισταις ἀχτίνες ποὺ σκορπάει,
Τί Κόσμος λὲς νὰ φαίνεται σ' ἐκεῖν τὴν φυσαλίδα,
Ἄν ὄχι τῶν ἀγγέλων ἡ ἀληθεῖν πατρίδα;
Ἀλλὰ μὲ μιᾶς ἐφίσησε πνοὴ κακοῦ δαιμόνου,
Πνοὴ ψυχρὴ... θανάσιμη ἀραχνιασμένου χρόνου.
Ἐστέναξε τὸ βέσβελο τὸν πρῶτο στεναγμὸ του,
Κι' ἀπὸ τὸ μάτι του ἔρρευσε τὸ πρῶτο δάκρυ του!
Σὰν πρῶτο ἀγάπης φίλημα, σὰν πρῶτο ἀγάπης κλάμμα
Ἔτσι ἔσκαε, κ' ἔτσι ἔλυσε τοῦ βέσβελου τὸ θάμμα!

Τὸν ἀγαποῦσα ἡ ἄτυχη, σὰν ἄνθος τῆ δροσοῦλα,
Σ' αὐτὸν ἡ Τύχη μ' ἐσπρωχνε, σὰν κῆμα ἔρημ βαρκοῦλα,
Τὸ γέλιο του μ' ἀνάστανε, μ' ἐπέβαινε ὁ καῦμός του
Κι' ὄλη τὴ φύσι ἐξέχανα, γωνιατισμένη ὀμπρός του.
Τὸ παρελθόν, ὠϊμένανε! ὄνειρο ἀραχνιασμένο,
Μῆσα σὲ μαθρα σύγγεφα ἦταν γιὰ μὲ θαμμένο.
Καὶ τὸ παρὸν ἀνάμεσα σὲ πόθους, σὲ τρομάραις
Μ' ἐπέτα ἀπὸ Παράδεισο σὲ Κόλασης λαχτάραις...
Τὸ Μέλλον, ὦ πῶς τόδλεπα μέσα στὴ Φυσαλίδα,
Ὡ πῶς μοῦ τὸ παράστανε τὸ ἀγάπης μου ἡ ἐλπίδα!
Μῆσα στὸν Κόσμο ἐτούτονε τὸ ὀδύνης καὶ τοῦ θρήνου,
Ἄλλον ἐγὼ ἐξάνοιγα στὰ βλέμματα ἐκεῖνου!
Ἄφθαρτον Κόσμο, ἀέριον, Κόσμον τῶν Οὐρανῶνε,
Ποῦ μόλις μᾶς ὑπόσχεται τὴν εὐτυχεῖα διωνῶνε.
Κ' ἐνῶ κ' οἱ δύο μᾶστε ἐτοιμοί, σφικτὰ ἀγκαλιασμένοι
Νὰ ἐμδοῦμε στὴν Παράδεισο γιὰ πάντα εὐτυχισμένοι,
Κ' οἱ δυὸ πικρὰ ἐστενάξαμε, ὄχ τῆς καρδίας τὰ βῆθη...
Ἡ Φυσαλίδα ἀπάντεχα καὶ μονομιᾶς ἐχάθη!...
Σὰν πρῶτο ἀγάπης φίλημα, σὰν πρῶτο ἀγάπης κλάμμα
Ἔτσι ἔσκαε κ' ἔτσι ἔλυσε τοῦ πόθου μας τὸ θάμμα!

ΙΑΚΟΒΑΤΕΙΟΣ
Πλούτη... τιμᾶς τί εἴσασε, κάλλη δόξα, σοφία;
Φυσάλαις εὐκολοδοθούσας ποὺ γίνονται μίσημα,
Τὸ ἀνάγκη εἰς τὴν εὐσυνεσῆσιν ἐπὶ τὰ βῆματα τοῦ χρόνου.
Εἰς τὴν πνοὴν τὴν ἀχαρῆ τοῦ Χάρου καὶ τοῦ Φθόνου!
Καὶ σὺ ζωὴ μαρτύριο τῶν ὄντων ὅπου πνένε
Φυσάλα δὲν εἶσαι καὶ σὺ, ὅσα οἱ μωροὶ κ' ἂν λένε;
Φυσάλα δὲν εἶσαι καὶ σὺ, ἀνάθρεμμα ἐλπίδος,

Δὲν εἶσαι πλάνης φάντασμα γιὰ τ' ἀτυχό μας εἶδος;
Σ' εὐτυχισμένην ἔκστασιν μ' εἶσαι μαγεμένος
Ναθαινεὶ χρόνια ἀμέτρητα ὁ νοῦς μας ὁ καυμένος,
Για πού πέφτει εἰς λήθαργον σὰ ὄνειράτα τοῦ πλάθεις...
Καὶ πρὶν ζυγνήσῃ ἐπίθανε καὶ σὺ Φυσάλα ἐγάθης!
Σὺν πρῶτο ἀγάπης φίλημα, σὺν πρῶτο ἀγάπης κλάμμα
ἴτσι ἐσκασι, ἔτσι ἔλυσε καὶ τῆς ζωῆς τὸ θάμμα!

Μᾶς κοινοποιεῖται τὸ ἀκόλουθον ἐκ Κερκύρας,
ἦντις τὸ καταχωρίζομεν, ἀνευ οὐδεμιᾶς μας ὀλιως
εὐδονῆς ὡς πρὸς τοὺς ὑπανιγμούς :

ΤΑ ΔΥΟ Δ.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Τὸ πρῶτο ἀπὸ τὰ δέλτα μας εἶνε χοντρὸ γιομάτο,
ἴνιε Σατυροπύθηκας, εἶνε καπρὶ βαρβάτο.
ἴνιε ἀσπραμάλλης καὶ ξανθός, ἔχει γυαλί 'ς τὸ μάτι,
Μὲν τροπιασμένη συντροφιά κοιμᾶται 'ς τὸ κρεβάτι,—
ἴνιε γιομάτος πίτουρα καὶ τὰ σκορπάει μὲ χάρι,—
'Σὺν ὁ λαὸς ἐπίδειξι κάνει γιὰ τὸν Κανάρι.
Γκιφόνεται 'ς τὴν ἄμαξιν, κί ἀφρίζει ἀπὸ τὸ « Ζήτη »
'Κεῖός ποῦ 'ς τοῦ Γουάρδου τὸν καιρὸ ἀφρίζ' ἀπὸ τὸ
[« Τοῖτο »
'Σ τὴν ἐξοχὴν ἀπ' ἔθνισμό! βάνει συχνὰ τὸ φέσι,
(Καὶ μὲς τὸ σπῆτι τοῦ ἀν' μπροστὸς ἔρρες ἕνα δῖχως θέσις!)
Ἀλόμη πρὶν καταπαισθῆ στὰ ἐντόσθια τῆς μητρὸς τοῦ
Τὸ αἷμα τοῦ Ἀγγλοβρώμου 'ς τὰ σπλάγγνα τοῦ
[πατρὸς τοῦ.

— Τὸ δεύτερο μακρύτερο, γρίβικο κορδομένο,
'Αλκνικουρδίζει, δείχνεται γαιδοῦρι ξητρωμένο.
ἴχει ἀρετὴ τοῦ τὴν ψευτιά, τὸ δόλο, τὴν κακία
Τὴ ναυταπάτη, τὴν κλεψιά καὶ τὴν ἐπιτορία.
Πιστῆμη τοῦ, εἶν' ἡ νιάκαρι μὲ τὴ μαστρωποσύνη,
'Σ τὴν ἀγυρτιὰ 'νε ξακουστός καὶ 'ς τὴ δουλοφροσύνη.
Ἀίσχραγκαλιάζει ἀπάνθρωπα μάνα καὶ θυγατέρα,
Καὶ μὲ ψυγὴν ἀτάραχη μ'παίνει 'ς τὴν Πλατυτέρα.
— Αὐτὰ τὰ δυὸ τοὺς ἤτρουε τοῦ Γουάρδου τὸ καμάρι
'Π' ὁ Διάολος 'χαίροτουνε 'σὺν τὰ 'καμε ζευγάρι.
Αὐτὰ, τὸ « Φίλο τοῦ λαοῦ » εἶχαν ἔφημερίδα
Κ' ὀλιμερνὶς 'προδίνανε 'ς τὸν Ἄγγλο τὴν Πατρίδα.
Τοῖς φούρκαις τῆς Κεφαλονιάς, καὶ τὸ φιλακισμὸ μας,
Τὰ πρόσμα τ' ἐκτοπισμοὺς, καὶ τὸν ἀποικισμὸ μας,
'Σ τὸν ξένο συμβουλιέφανε μ' ἄλλους αὐλοκολάκους.
Καὶ τώρα μᾶς ζετρώσαν ὡτὰν τοὺς βουκολάκους
Μὲ ὅσ' τοὺς βρώμους τάφους τοὺς ὀποῦ 'τανε θαμμένοι
Οἱ Λύκοι κ' οἱ Ψακίλιδες, οἱ προδατοντυμένοι.
Κ' ἐπέσανε μ' ἐπιβουλὴ 'ς τὸν ἴσχι τοῦ Δεσπότη
Γιὰ νὰ τὸν κάμουν ὁμοιονε μὲ Γιοῦδα τὸν Σκαριώτη,
Καὶ νὰ τὸν θάψουν 'ς τὴ βομαχία, νὰ θύσουν τ' ὄνομά του
Γιὰ νὰ 'ξερῇ ὁ ξένος πρόσμασι, νὰ πῆ' τὸ τὴν χαρὰ του :
'Δὲν τὸ 'λεγα ποῦ ἡ Κέρκυρα τὴν « Ἐγώσι » μισαίει,
'Καὶ θέλει τὴ σκραιά μου 'ς αὐτὴν νὰ κυματάη;
'Δὲν τὸ 'λεγα ποῦ ἔμεινανε ὄλοι τοὺς ἀγαποῦνε;

« Εἶπα, ποῦ θὰ τοὺς χωρισθῶ, κί αὐτοὶ θὰ σκοτοθοῦνε.
« Κί ἂν ἐφωναῖζαν « Ἐγώσι » ἦταν οἱ δημοκόποι
« Μὲ τὸ Μητροπολίτη τοὺς ποῦ ἐσέρνανε κατόπι.
« Καλὰ μοῦ ἐλέγαν τὰ πιστὰ παιδιὰ μου τοῦ Ταμεῖου,
« Ἄνας, Καγιάφας, κί ὁ σοφὸς Δημήτρις τοῦ Ἐπαρχεῖου,
« Κί ὁ φλιθέρους Σ.*** μου, κί ὁ Σίρ Λευκοκόιλος μου,
« Ὁ Πέπες κί ὁ Σίρ Πέτρος μου, κί ὁ Ζαμπελόπουλός μου,
« Νὰ μὴν ἀκούω τοῖς φωναῖς, γιατί δημοκοποῦνε
« Κί ἀλοῖμονο 'ς τὴν Κέρκυραν, ἂν φύγω, θὰ σφαγοῦνε.
« Κ' ἐπειδὴ ἐγὼ τοὺς ἀγαπῶ, θέλω νὰ τ' ὠφελήσω
« Κί ἀπὸ τὴν Κέρκυρα ποτὲ δὲ θὰ μετατοπίσω. »
— Τέτοιο ἔθνισμό 'χει μίσα του τοῦτο μας τὸ ζευγάρι,
Π' ὁ Σατανᾶς τὸ ἐφθόνεσε 'σὺν τοῦ εἶδε τέτοια χάρι'
Σᾶς εἶπα τὰ σουσοῦμια τοὺς, ἐγγιαξα τὰ καλὰ τοὺς,
Τώρα καὶ Σεῖς μανταψετε ποιά 'νε τὰ μοῦτσουνά τοὺς.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ.

Παρὰ πόδας τοῦ ὠραίου ποιήματος τοῦ Κ. Ἀριστ.
Βαλαωρίτου, ἐν τέκνον τοῦ λαοῦ, ὁ Γεωμέτρης Κ. Α.
Ρώμανός, ἐπρόσθεσεν ἐκ τοῦ προχειροῦ τοὺς ἐξῆς στίχους
τοὺς ὁποίους σᾶς παρακαλῶ Κ. Συντάκτα, νὰ δημοσιεύ-
σητε εἰς τὸ φύλλον σας.

Πιστεύω ἄλλη μιὰ φορὰ ξένος νὰ μὴ τολμήσῃ,
Μάνα ἀπὸ τῶ ἀγκαλαιῶσσο τὰ τέκνα νὰ χωρίσῃ,
Εἶμεθα τέκνα γνήσια καὶ ἑλληνοθρεμμένα,
'Ο φθόνος τῆς ξενοκρατείας μᾶς εἶχε χωρισμένα.
Ἄς δεηθοῦμεν τοῦ θεοῦ μάννα νὰ εὐλογήτῃ,
Ἀγκαλιασμένα αἰώνια τὰ τέκνασσο ν' ἀφήσῃ.
Καὶ τότε μὲ τὴ χάρι τοῦ θὰ λάβωμε ἀνδρεία
Νὰ καταπολεμήσωμε κί ἄλλη ξενοκρατεία,
'Ἄν σ' τὴν θρησκεία τοῦ Χριστοῦ ἦμεθα πιθομένοι,
Καὶ μέσα σ' τὰς ἀγάλας σου, μανούλα ἀγαπημένη,
Ποιά προσβολή, ποιά δύναμις, ποιά τάγμα θὰ τολμήσῃ
Μὲ τὴ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ νάλθῃ νὰ πολεμήσῃ;
Δὲν σκοποῦμεν νὰ συγκρίνωμε τοὺς ἀνωτέρω στίχους
μὲ ἐκείνους τοῦ καλλιγελαθοῦ αοιδοῦ τῆς Κυρῆς Φροσύ-
νης, ἀπαγε τῆς βλασφημίας.

Βουνοδ χαμοδολιέττῃ

Δένδρου 'ψιλοδ τὴν κορυφῇ

Να φθάσῃ ἄς ἀπελιπέται. (α)

'Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ συντάκτης τῶν ἀνωτέρω στίχων δὲν
εἶναι ex professo ποιητῆς, ἡ σύνθεσις ἐκείνη ὡς ἀρμονικὴ
καὶ μὲ τινὰς ὠραίας ιδέας στολισμένη, νομίζομεν ὅτι
ἀποδαινεὶ εὐάρεστος καὶ ἐπαινετῆ. — Ἡ ποίησις εἶναι
ἄνθος χύνον εὐωδίας ἀγάτους, καθὼς δὲ εἰς τὸν φυσικὸν
κόσμον ἔχομεν ἄνθη κηπευτὰ καὶ τῶν ἀγροῶν, οὕτω καὶ
εἰς τὴν φαντασίαν διερευνῶνται κάποτε καὶ εἰς τὸν ἀπλοῦ-
στερον, ἰδίαι τόποι φυσικαὶ καὶ ἄρτια αἰτήσις κληθεῖς
ἐνδεδυμένα, δύνανται νὰ συγκληθῶσι, καὶ συχνὰ ὑπερβαί-
νουν τὸ φυσικόν.

(α) Σ. Σ. Κί ἂν τὸ ψιλό ἐκεῖνο δένδρον εἶναι ἀγριο-
πέριναρο;

νοσι. τῶν ὀρθῶδων καὶ ἐπιτιθευμένων ἰδέας τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος ποιητῶν καθὼς ἡ ἔρημος καὶ ἀπροστάτευτος ἀγράμπελη ἀρέσκει παλλάκις, περισσώτερον τοῦ ἐν τῷ πολυτελοῦς καὶ κομψῆς ἀνοδόχης καλλιεργούμενου ἔου, παράδειγμα ἔστωσαν τὰ κλέφτικα τραγούδια, ἔνθα ὁ ἀνώνομος ποιητῆς λαὸς, ἔγραψε τὴν ὠραιότεραν ποίησιν τῆς Νέας Ἑλλάδος.

Εἰς τῶν Συνοδηγητῶν σας.

Σημ. Συντάκτου « Διαολαποθήκης. »

Ὁ Κ. ἀρθρογράφος, καὶ τοι ἐνήμερος εἰς τὴν φιλολογίαν μας, ἀναφέρων ὅμως τὰ κλέφτικα τραγούδια, αὐτὴν τὴν ἀγροδίαιτον Ἰλιάδα τῆς Νέας Ἑλλάδος, καὶ ἀρισκόμενος, ὡς φαίνεται, εἰς τὴν Κυρὰ φροσύνη, τοῦ Κ. Βαλαωρίτου ὤφειλε νὰ ἐνθυληθῆ τὴν φιλολογικὴν κρίσιν, ἐνὸς τῶν μάλλον ἀξιοσπουδάστων συγγραμμάτων τῶν Ἀθηνῶν. Ἡ Χρυσάλλις ἐν τῷ 14 τεύχει αὐτῆς, εἰς ἐμβριθεστάτην φιλολογικὴν διατριβὴν περὶ τῶν ἀμφισβητούμενων ποιήσεων τοῦ Ὀρσιανοῦ, λέγει, αὐτολεξεὶ τὰ ἑξῆς, « ὁ Μάκπερσαν καὶ ὁ Σμιθ ἐσύλληξαν τὰς εἰς τὰ ἀ ὄρη τῆς Σκωτίας διεσπαρμένας ποιήσεις, τὸ ἔργον ὁ α μως αὐτῶν, εἶνε, ὡς ἂν τις τῶν ἡμετέρων ἐπεχειρεῖ α νὰ συγράψῃ ὀλόκληρον ποίημα δανειζόμενος τὸν χρωματισμὸν, τὰς μεταφοράς, καὶ εἰκόνας τοῦ ἐκ τῶν ἀ δημοτικῶν ἀσμάτων τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἐπλεκεν αὐτὸ α δι ἐπειτηδείου συρραφῆς, ὡς τοῦτο ἀπεπειράθη νὰ α πράξῃ ὁ Συντάκτης τῆς Κυρὰ φροσύνης, ὅπου ὅλα α εἶναι ἀπομίμησις τῶν κλέφτικων τραγουδιῶν. Ἡ γαλα λίζουσα καὶ ἰταλίζουσα ποιήσις κατεκούρρανε τοὺς α ἀναγνώστας καὶ ἐπομένως ἡ Κ. φροσύνη, ὡς ἀνάμνη α σις τοῦ παρελθόντος ἡμῶν βίου, καὶ ἐπανάκαμψις εἰς α αὐτὸν ἤρρεσε. Ποιήσις ὅμως τοιαύτη οὔτε προτότυπος α δύναται νὰ ὀνομασθῆ, οὔτε εἶναι τὸ ἀπεικόνισμα τῆς α ἐποχῆς ἐν ἧ διαβιούμεν. »

ΦΥΡΔΗΝ—ΜΙΤΡΔΗΝ.

Οἱ τελευταῖοι σπαραγμοὶ τῶν Προστασιανῶν ὀργάνων καὶ τὰ ἔσχατα ἄλλα τῆς ἀγωνίας τῶν ἀποθαινουσῶν ὁ σήμεραι φρικωδέστερα ἵνα μὴ εἴπωμεν γελοία, ἰδοὺ τί σὺν τοῖς ἄλλοις μᾶς γράφουσιν ἐκ Κερκύρας. — Ὁ Κ. Δ. Χαροκόπος κατέχει τὰ δύο πατώματα οἰκίας τινος εἰς τὴν Πίνιαν, τὰ κάτω τῆς αὐτῆς οἰκίας ἀνήκουσιν εἰς δύο παντοπώλας οἵτινες ἀβιαιρέτως ἐπέπλεξαν γύρωθεν αὐτῆς πασσάλους, καὶ ἐσημάτισαν διὰ στανίδων καὶ ἔτερον ἐργαστήριον πρὸς βλάβην τῶν ὑπερκειμένων πατωμάτων. Ὁ Κύρ. Χαροκόπος ἀνεφερθεὶς εἰς τὰς ἀρμοδίους ἀρχάς, ἔτυχεν καὶ ἀποφάσεως δι' ἧς οἱ παντοπώλαι διετάσσοντο νὰ ἐπαναφέρωσι τὰ πάντα εἰς τὴν προτέρων τῶν κατάστασιν. — Ἡ ἀπότασις αὐτῆ ἦτο τοῦ Ἐγγ. Συμβουλίου καὶ ἐπεκουρῶτο παρὰ τῆς Γραμματείας τοῦ Ἀρμοστοῦ πρὸς ἐκτέλεσιν — καθ' ἣν στιγμὴν ὅμως ἐπράχθη νὰ ἐκτελεσθῆ οἱ παντοπώλαι φιλοδωρησαντες εἰς τὸν Ἐπαρχὸν μίᾳ ἰτουσίᾳ λουκάρικα ἐπέτυχαν παρὰ τῆς αὐτοῦ ἐνικότητος νὰ σεβασθῆ ἡ αὐθαίρετος ἐκείνη των πράξις, καὶ proposito de lugane-

ghe πληροφοροῦμεθα ὅτι ὁ Ἐπαρχὸς εἶνε τίποτε ὀλιγότερον ἢ ὁ ἀρχισυντάκτης τῆς « Κοινοῦτος Κερκύρας. » Ἐπειδὴ ὅμως εὐρισκόμεθα ἀκόμη εἰς τὴν Σαραλοστην δὲν πιστεύομεν ἢ αὐτοῦ Πανιερότης νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὴν αὐτοῦ Ἑθνικότητα τὴν φαγὴν τῶν λουκανίνων, Ζήτω ἡ ἔνωσις.

— Ἀνεγνωμεν εἰς τὸν ἀπὸ 377 ἀριθ. τοῦ « Ἐπαγγελισμοῦ, » εὐχαριστήριον τοῦ ἐν Ἀθήναις συλλόγου τῶν δημοσιογράφων πρὸς τὸν Φιλέλληνα Γρέγορου, τὸ εὐχαριστήριον τοῦτο καὶ ἡμεῖς ἀπὸ καρδίας ἀσπάζόμεθα ὡς ἀντάξιον Ἑλληνικῆς εὐγνωμοσύνης τεκμήριον, ἀνεγνωμεν ἐπίσης καὶ τὴν συνοδεύουσιν αὐτὸ ἐπιστολὴν τοῦ Προέδρου Καλαποθάκη, ἥτις τὸ καθ' ἡμᾶς ἀπάδει ὄλω καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν καὶ πρὸς τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ ἀντικειμένου. Κρίμα ὁ Κύριος Καλαποθάκης νὰ μὴ κλείσῃ τὴν ἐπιστολὴν μὲ τὸν δευτέρον παράγραφον, εἰς ἐκεί φαίνεται τῶντι Προέδρος Συλλόγου Ἑλλήνων ὀρθόδοξων δημοσιογράφων, ἀλλὰ παρακατιῶν πλανώμενος προσβάλλει, νομίζομεν, καὶ τὸν ὅποιον προτίθεται νὰ εὐχαριστήσῃ Γρέγορου.

— Ἀναγινώσκομεν εἰς τὰς Ἑλλ. ἐφημερίδας ὅτι ἡ Βουλευτικὴ ἡμῶν ἐπιτροπὴ ἐξεπλήρωσε μετ' ἐπιτυχίας τὴν ἀποστολὴν τῆς, ἧς τὸ ἐξαγόμενον εἶνε: 1) Καθολικὴ ἡ ψηφοφορία, 2) Ἡ μυστικότης κατὰ τὸ ἡμέτερον σύστημα, 3) διπλάσιος ἀριθμοῦ πληρεξουτιῶν, καὶ 4) ἐξέλεξις παρὰ τῶν ἰδίων ὑπὸ τὴν Προεδρείαν τοῦ Προέδρου τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως. — Κατὰ δὲ τὸ παρελθὸν Σάββατον, διέδη ἡ ἐπιτροπὴ ἐντεῦθεν ὅπου καὶ ἐγευματίσε, τὸ ἔδωμον ἄχρις ὥρας ὑπ' αὐτῆς καταβροχθὲν διπλωματικὸν γεῦμα, εἶτα δὲ ἀπῆλθεν εἰς Καπερναοῦμ ὅπου νέαι τιμαὶ καὶ νέα γεύματα τὴν ἀνεκούφησαν.

— Κατὰ τὰς ἐφημερίδας τῆς Πρωτευούσης, ὁ Σ. Ἡμῶν Βασιλεὺς θὰ παρευρεθῆ εἰς Κέρκυραν κατὰ τὴν νέαν ἑβδομάδα, καὶ κατὰ τὰ ἐπίσημα τηλεγραφήματα τῆς Ἰονικῆς Κυβερνήσεως, οἱ Ἄγγλοι θὰ διαμείνωσι ἄχρι τῆς 20 Ἰουνίου, ἂς συμβῶσιν ὁ βουλόμενος τὰς ἀντιφάσεις ταύτας.

— Πληροφοροῦμεθα, ὅτι ὁ πάλαι ποτε Βουλευτῆς τῆς ἐνάτης Βουλῆς Δ.ρ. Ἰακωβάτος δὲν ἀπέκαμε στοιχηματίσων, διότι διαπραγματεύεται τὰ νῦν νέον στοιχημα μὲ τὸν Κ. Δ. Λειωνδάτον !!! Ζήτω λοιπὸν λέγομεν καὶ ἡμεῖς Ζήτω ὁ προτείνας παλαιὸς ποτε τὴν ἔνωσιν Ἰακωβάτος. Ζήτω ὁ νέος Καζαμίης !

— Μᾶς γράφουσιν ἐκ Κερκύρας, ὑπὸ ἡμερομ. 4 Ἀπριλίου :

« Τὴν 1ην Ἀπριλίου κατὰ τὴν 10 ἑσπερινὴν ὥραν διὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀτμοπλοίου ἢ « Ἀρμόδεσσα » ἐφθασεν ὁ Ἀυτάρχης τῆς Α. Β. Μ. Γεωργίου Α', μετὰ τῆς οἰκογενείας του καὶ δύο Ἰπασπιστῶν. Τὴν Πέμπτην τὸ πρωὶ κατὰ τὴν 7 ½ π. μ. ἀποβιβάσθη εἰς τὸν μέσῳ πολυπληθοῦς λαοῦ Ἐπαρχοῦ ἄλλοτερος τῶν Α. Πανιερότητα τὸν Ἀθανασίον Κερκύρας καὶ Προέδρον τῆς Ἐταιρίας ἢ « Κοινοῦτος, » εἶτα δὲ πρὸς τὴν 10 π. μ. ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸν Ἀρμόστην καὶ τοῦ ἐξήτησε τὰς κλείς ὅπως ἐπιθεωρήσῃ τὸ Ἀρμοσταεῖον καὶ τὰ ἐν αὐτῷ, ὁ δὲ Ἀρμοστής τοῦ ἔδωκε τὸν Ἰπασπιστὴν του μὲ τὰς κλείς καὶ ἐθώρησε ἅπαντα τὰ μέρη τοῦ Ἀρμοσταεῖου,

τὴ ἱπποσύνη, τὴν Βιβλιοθήκην τὸ Περιβόλιον κτλ. μετὰ ταῦτα ἐπορεύθη μετὰ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Μέγαρα τῆς Α. Ἰψιλότητος τοῦ πρώην Προέδρου, τῆς Γερουσίας καὶ ἐπεθεώρησε ἐπίσης καὶ αὐτά. Περὶ τὸ ἀπόγευμα μὲ τὴν ἀμαξαν ἐπορεύθη εἰς τὸ Ἀριστοτικὸν Παλάτιον ὅπου κατέλυσε πρὸ δύο ἐτῶν ἡ Αὐτοκράτειρα τῆς Αὐστρείας, καὶ ἐπεθεώρησε ἐπίσης καὶ αὐτὴ. Ἐπιθεώρησας ἅπαντα, ἀνήγγειλε τῷ Ἄρμοστῇ ὅτι μέρος τῶν ἑαυτοῦ ἐπιπλῶν θέλει τῷ κάμῃ χάριν πρὸς εἰρικοὺς ὁμοίαν νὰ τὰ ἀγοράσῃ, καὶ ὅτι θέλει πέμψῃ καὶ ἕτερα ἀναγκαιοῦντα ἐπιπλα πρὸς διακόσμησιν τοῦ Παλατίου εἰς ὃ θέλει διαμεῖνῃ ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς Ἡμῶν. — Σήμερον (4 Ἀπριλ.) ἀναχωρεῖ μὲ τὸ αὐτὸ πλοῖον εἰς Ἀθήνας, ἀρίνων ἐδῶ τὴν οἰκογενεῖάν του, ὅπως ἔλθῃ μετὰ τὸν Βασιλέα, μετὰ τὴν νέαν Ἐβδομάδα.

Σήμερον ἐπίσης δημοσιεύεται ἐπισήμως, παρὰ τοῦ Ἄρμοστοῦ καὶ τῆς Γερουσίας, ἡ πολυπόθητος Ἐνωσις Ἡμῶν μετὰ τῆς Μητρὸς Ἡμῶν Ἑλλάδος, καὶ ἡ Κυβέρνησις μένει προσωρινὴ μέχρι νέων διαταγῶν τοῦ Βασιλέως Ἡμῶν. — Περιμένεται δὲ καὶ ὁ ἀπεσταλμένος τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, ὅπως λάβῃ τὴν παράδοσιν καὶ λέγεται, ὡς τοιοῦτος ὁ Ἰπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν Κ. Θ. Δεληγιάννης.

Τὴν Τετάρτην ἀπεβίωσεν ὁ ἱππότης Ἀντώνιος Δάνδολος δημοτικὸς σύμβουλος, καὶ τὴν Πέμπτην περὶ τὰς 5 μ. μ. ἔγινεν ἡ ἐκφορά του ἐν ἣ παρήσαν ἡ Γερουσία, τὸ Ἐπαρχεῖον, ὅλαι αἱ ἀνώτεραι καὶ κατώτεραι ἀρχαί, ἡ Φιλαρμονικὴ Ἑταιρία μετὰ τῆς Μουσικῆς παιανίζουσα τὸν ἐπικίθειον ὕμνον, καὶ πλῆθος λαοῦ, ἅπανα ἡ πόλις σχεδόν, χωρικοὶ τε καὶ προασταειανοὶ θρηνοῦντες τὸν ἀληθῆ πατριώτην, καὶ τὸν πολλὰ μοχθήσαντα διὰ τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν ἀποκατάστασιν, δι' ἔργων καὶ διὰ λόγου, διὰ τοῦ τύπου καὶ δι' ἰδιωτικῶν ἐπιστολῶν πρὸς τοὺς μεγάλους τῆς γῆς. »

— Ἡ τελευταία Ἑπαλξις τοῦ Βίδου ἐτυνάχθη ἀπροσδοκῆτως εἰς τὸν ἀέρα μετὰ καταχθονίου πατάγου ὃ δ' ἐκσφενδονισμὸς τῶν λίθων καὶ τρομερὸς κλονισμὸς ἐπέφερον ἀκαταλογίστους ζημίας εἰς πολλὰς τῶν μάλλον ἐκτεθειμένων οἰκιῶν, εἶθε νὰ ἦτο τοῦτο τὸ τελευταῖον σημεῖον τοῦ δαιμονίζοντος τὴν Ἐπτάνησον διαβόλου!

— Συνιστῶμεν θερμότερα εἰς τὴν ἐσκεμμένην ἀνάγνωσιν τοῦ φιλοκάλου καὶ πολυπράγμονος κοινοῦ μας τὸ παντὸς ἐπαίνου ἀνώτερον Περιοδικὸν « Η ΜΕΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ » τοῦ Ἰατροῦ Γούδα, εἶναι σύγγραμμα τὸ ὁποῖον ὄφειλον νὰ ἔχωσιν ὅλοι οἱ οἰκογενειάρχαι, οἱ πρὸς τὰ καλά καὶ ἀγαθὰ προτιθέμενοι νὰ μορφώσωσι τὰς οἰκογενεῖας των, τοῦ Κ. Γούδα τὸ πόνημα ὄφειλε νὰ ἦνε τὸ ἐγκόλπιον παντὸς ἀληθοῦς Ἑλληνοῦ.

— Κατ' αὐτὰς ἐδημοσιεύθη καὶ προκήρυξις τοῦ Ἄρμοστοῦ περὶ ἀναβολῆς τῆς Βουλῆς. Οἱ Ἐνωσοφῶδοι τοῦ τύπου ἐλήθησαν τῆς προκυρήξεως ταύτης ὡς οἱ ναυαγισμένοι τῆς τελευταίας σανίδος τοῦ πλοίου, τοῖς εὐχόμεθα νὰ μὴν πνιγῶσι.

— Ἀξόλογον καὶ πλήρη πατριωτισμοῦ ἐπιστολὴν ἀπεύθυνε, ὀλίγον τι πρὸ τῆς θανῆς του, ὁ μακαρίτης Δάνδολος, πρὸς τὰν ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν σχέσεων Ἰπουργὸν τῆς Α. Μ. Βασιλίσσης τῆς Ἀγγλίας, λυπούμεθα ὅτι τὸ

σπενὸν τοῦ χώρου δὲν μᾶς ἀπιτρέπει τὴν ἐπὶ τοῦ παρόντος καθ' ὀλοκληρίαν ἢ καὶ κατα περικοπὴν καταχωρίσιν τῆς, θέλομεν τὸ πράξει προσεχῶς.

ΠΩΣ ΜΟΥ ΕΦΑΝΗΚΕ Η ΖΑΚΥΘΟ.

Σὰ σκοτεινὸς θρυκόλακας ὁποῦ στὸν Κόσμον βγαίνει,
Καὶ σὲ ζωὴ πανέρχεται ποῦγε λησμονημένη,
Καὶ βλέπει φῶς καὶ ἥλιο, κάμπους καὶ πρασινάδες,
Ἄνθους, λουλουδιὰ ἅπαντεχα κι' ἄμετραις ὁμορφάδες —
Κι' ἀκούει φωναῖς χαρούμεναις τραγουδιὰ καὶ χοροὺς,
Καὶ βλέπει ζωῆς κινήσιν νὰ φθάνη τὸ οὐρανοῦς·
Ἔτσι καὶ γῶ εὐρέθηκα, Ζάκυθο εὐτυχισμένη,
Ὅντες τῆ γῆς σου ἐπάτησα τὴν ἔρωτοπλασμένη —
Δέξουτο ἐτοῦτο δέξουτο, σὰ νάτανε παιδιοῦ σου
Γλυκὸ φιλὶ καὶ μοίραστο, σ' ὅλους τοὺς κάτοικούς σου.

Τῷ ΦΙΛῷ Ν. Κ.

Σοῦ λὲν πῶς τὸ Βαπόρη συντομεύει
Ἀπόστασες καὶ τρέχει σὰν ξιφτερί·
Εἶνε τρεῖς μῆνες ὁποῦ ταξιδεύει
Κάποιος γιὰ ναῦρη ἀγαπημένο αἰτέρι
Κι' ἀκόμη ἀπὸ Κορφοῦς, μὲ τόσο ζόρι,
Δὲν ἔφθασε στὴ Σμύρνη... τὸ Βαπόρι!

ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΣ.

Π ἀλλάδιον ἐγένηχες
V νοησιᾶς καὶ τρέλλας,
V πέρποτε δὲ ἄλλοτε
V ἀμπρὸς διὰ κοπέλας·
O ρῶν δὲ γλυκοκύττασμα
V ἂν τὸν τρελλὸν πηδᾶς !!

Π οσάκις δὲν σ' ἐθαύμασα
Π λιοστολισμένον
V υγνόλαδον δὲ τὰ μαλιζὰ
V πίστες βεβρεγμένον;!
I δοῦ σ' ὀρῶ νῦν νὰ βαστᾶς
V ὅο ἢ τρεῖς ὀμπρέλες
Π σάγης σὲ ν' ἀχοκουθᾶς
I σὰ δοῦλος τῆς κοπέλας!

ΜΟΥΣΕΙΟ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ
Εν Μινουσίᾳ τῆς Ἀργύπτου,

Α. ΛΙΒΑΘΗΝΟΠΟΥΛΟΣ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
ΑΔ.ΣΣ.41.Φ1.0081

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ